

скъ азъикъ въ ннъ прѣлагаемъ, и всакомоу азъикоу въ ннъ прѣлагаемоу тоже вѣкають. Неконъ иже глаголъ въ иномъ азъицѣ краснъ, то въ дрѣзѣмъ некраснъ; иже въ иномъ страшнъ, то въ дрѣзѣмъ нестрашнъ; иже въ иномъ чьстнъ, то въ дрѣзѣмъ нечьстнъ. П еже имѣа моужьско, то въ иномъ женьско, акоже се Грьчьскзи: батрахоуъ и потамосу, Словѣньскзи: жаба и рѣка; и пакзи: таласа, имера, анатоли Грьчьскзи женьскаѣ имена а Словѣньскзи моужьскаѣ: море, день, възтокъ; и пакзи глаголемъ Блиньскзи: панъта та едни, а Словѣньскзи: вси азъици. Не ко есть азъѣ въезде сѣмотрити Блиньска глагола, нъ разоума нѣжда елюсти; придетъ ко дрѣзгоици моужьско имѣа Грьчьскзи, а Словѣньскзи женьско, да прѣложьше моужьскомъ именимъ, акоже лежить Грьчьскзи, на великоу исказоу придетъ прѣложенъе. Мало же сицѣхъ глаголъ шрѣктаеться, шкаченъ соуть. Да мзи и дрѣзгоици оставльше истовое слово, разоумъ истовзи тожде могоуць положихомъ: неконъ разоума ради прѣлагаемъ кзнигзи силъ, а не тзчью глаголъ истовзинхъ радьма, хотище милость прилати отъ Господа нашего Исоусъ Христа, емоуже слава, чьсть сѣ безначальнзимъ Отцемъ и Прѣсвятнзимъ Доухомъ, нзинна и присно и въ вѣкзи кѣкомъ, аминь.

КОРМЧАТА КНИГА.

Г. Т. Буслаевъ говори (гл. „Историческая Христоматия“, стр. 377), че тоя памѣтникъ, който принадлежи на X вѣкъ, сѣдържа въ себѣ си множество старобългарски форми, ако и да е прѣтърпѣлъ голъми измѣнения отъ руските преписваче. На мѣсто буквата џ,